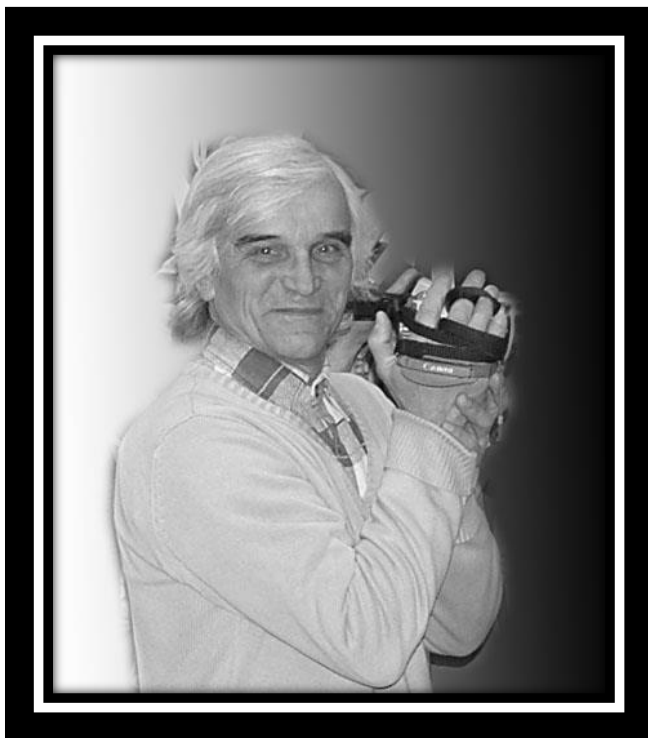

In memoriam

Rašydami ir skaitydami šią tekstą atsisveikiname su Albinu Grygeliu, žmogumi, kurio vardas dar ilgai skambės mūsų gimnazijos koridoriuose, klasėse ir širdyse, renginiuose ir konkursuose, išleistuvėse ir programavimo užsiėmimuose. 20 metų mūsų bendruomenėje dirbęs informacinių technologijų mokytojas ir inžinierius buvo tikras proto bokštas – ne tik žinių, bet ir žmogiškosios išminties, ramybės, atsakomybės ir vidinės kultūros žmogus.

Albinas buvo sakęs, kad Margio ežero ramybė nuteikdavusi protiniam darbui labiau nei sostinės šurmulys, o joje gyventa jaunystė, kurta šeima, dėstyta aukštojoje... Todėl jo asmenyje tilpo ir modernumas, ir mokinių ar kolegų nuotaikų ir situacijų autentiškumas. Nevengė jis ir kasdienybės kartėlio, žinodamas, kad įvairiuose jos sluoksniuose vyksta neįspėjami sąmonės procesai, o juose nusėda mokinių mokymosi dramų atplaišos. Albinas kaip niekas kitas žinojo, kaip kalbėtis su mokiniu, kaip jį prikalbinti siekti daugiau, kaip kažkoku tarsi optinės apgaulės būdu pasakyti jam, mokiniui, skubančiam, esančiam su visais ir galbūt dėl to neturinčiam laiko, kad esi laukiamas, kad tau pasiseks, kad ketvirtame aukšte sėdi prie stalo mokytojas, orus, susimąstęs, tikintis tuo, ką daro, ir todėl žinantis, kad ateis jie, legendinio mokytojo mokiniai. O jie ir ateidavo, ir pamiršdavo, jog kažkur skubėjo.

Albino Grygelio mokytojavimo metais gimnazija buvo pažymėta žurnale „Reitingai“ tarp tų mokyklų, kurios geriausiai mokinius išmoko informacinių technologijų. Smagu, bet šis džiaugsmo ir pasididžiavimo žmogumi žodis, nulydintis šios dienos ar minutės emociją, irgi jau praeitis.

Jis turėjo smetoninę atsakomybę – tą senąją, gilią, tikrą pareigos ir garbės sampratą, kuri šiandien tampa reta ir todėl dar brangesnė. Darbas jam buvo vertybė, o ne priedas ar pareiga. Jis niekada nenusižengė savo principams, visada elgėsi taip, kaip liepė sąžinė ir vidinis teisingumo jausmas.

Gimnazijoje jis buvo daugiau nei mokytojas. Jis ne tik mokė, bet ir palaikė, įkvėpė, kartais tyliai nukreipė tinkama kryptimi. Tas, į kurį visada galėjai kreiptis – dėl kompiuterio problemos, dėl sudėtingos užduoties, dėl gyvenimiško patarimo. Jo durys ir jo širdis visuomet buvo atviros. Jo profesionalumas buvo nepriekaištingas, tačiau dar labiau žavėjo jo gebėjimas būti tikru bendruomenės žmogumi. Su juo net techninės problemos atrodė lengvesnės, o sudėtingiausi klausimai – įveikiami. Jis paliko pėdsaką ne tik klasėse, bet ir mūsų mintyse, vertybėse, gimnazijos istorijoje.

Išėjo tikras gimnazijos žmogus – tylus, orus, patikimas, besilaikantis tvirtų moralinių pamatų, palikęs šviesų pėdsaką kiekvieno, kuris turėjo laimėti jį pažinti, gyvenime.

Tebūna lengva jam Kudirkos Naumiesčio žemelė.

Trakų Vytauto Didžiojo gimnazija